

ŽENSKÁ HLÍDKA

Podatelka M. Burošová

ÚSMĚVY.

Jos. Bládek.

Čsměvo, čsměvo na tise —
tak jaro vředy se vrátí,
kdo chtěl by tu o žiti přemýšlet,
kdo jeden čsměv mu brátí!

Čsměvo, čsměvo na tise
kvete a září a zvoní,
a kdo že je duše tak ubohá,
že čsměv nepad' by do ní!

Co květu na stromech, na lukách,
co vřel a motýlů v letu,
každý je smavým polibkem,
jež patří celému světu!

J. Č. D.

Jak mile a hřejivě působí na nás každá zpráva o činnosti našich milých sester od Jednoty Českých Dam, jak pracují se zápallem a neúnavně ve svých sborech!

Již 44 roky tomu, co se české ženy sdružily ku společné práci a dosud činnost naše neochabla a jest přáním nás všech, by se stále udržovala na výši, jako až dosud a možná-li, ještě více se stupňovala.

Naše milé sestry-zakladatelky v Clevelandu O., jistě se tehdy nenadály, že práce jejich bude s tak hojným zdarem pokračovati. Čtené paní Rychlíkové a všem těm sestřím, které se zasazovaly upevnití základů naší milé Jednoty, budí všechna čest! A odměnou jim jest, že jim bylo dopřáno žiti alespoň tak dlouho, by viděly svoje dílo korunováno se zdarem úplným.

Ne vždy jest dopřáno radovati se z díla těm, kteří mají své zásluhy na práci ale stává se o byčejně, že teprve jim teží z díla, které byli oni započali. Ale, bohužel, nebylo jim dopřáno té radosti, by je viděti zkvétati neb dosáhnouti úplného úspěchu.

Jest přáním nás všech, aby ještě dlouhá léta jim bylo dopřáno se těšiti s nimi z úspěchu s jakým naše milá Jednota pokračuje.

Čtenému sboru "Květoslava", čís. 64 v Crete, Nebr., který oslavoval svoje 20. jubileum, přeji mnoho zdaru, ať kvete hojně a květy její nikdy nevadnou, ale ať dále šíří svoji vůni ku radosti nás všech! Nechat se věčně zelenají větve tohoto mohutného kmenu J. Č. D.!

Paní Havlíčková, Crete, Neb. — Čtené sestry! Jak významný a slavný jest dnešní den pro každou sestru sboru "Květoslava"! Dvacet roků uplynulo od založení sboru našeho, dvacet roků zapadlo do moře věčnosti, plně práce, a dnes nastupujeme cestu ku třicetiletí! Dnes však jest práce naše snadnější, neboť přes osmdesát českých žen běže vřelého ústavenství, nelekajících se žádné překážky ani nesnáze, jen když vidíme rozkvět a pokrok v našem sboru — v naší Jednotě! S jakou obtíží asi zápasiti musejí naše první zakladatelky sboru "Libuše", čís. 1 v Cleveland, O., než se přolomila kúra předsmudků, neboť ženě údělem bylo pouze vedení domácnosti, a hle, nyní jest jim dovoleno, by své náhledy zrovna tak pronášela, jako muži; dnes nenechá se žena pouzati za staralými frázemi, užbrá ona jde vpřed zároveň a muž, jak na poli národním, spolkovém i společenském a není jediného podniku, v němž by ženy nebraly vřelého ústavenství. Čtené nejprvejší zakladatelky byly nám vůdčí hvězdou v době nevolnosti, prohodily pro ženy, začal necht' příjmu náš vřelý dík! A nyní, když sbor náš jest dosti silný, jest třeba, by použitio bylo síly té ku pokroku doby, by ženy naše ku povznesení náše všech. Má-li sbor náš úkolu svému plně dostatí, musí láška a dobročinnost mezi námi pěstována býti. Žena má býti zosobněnou láskou k bližnímu, láskou, sklánějící se k nešťastným a útěchou a soucitem. Dobročinnost jest jedna ze svatých povinností, jež by každé ž

ně měla na srdci ležeti. Jest to jedna charakteristická vlastnost slovanská. Z oněch dvou krásných vlastností vytryskne blahodárný proud pro náš milý sbor. Další povinností každé české ženy a matky jest, by tu naši krásnou, českou řeč v tom nejútlejším mládí svým dětkám vštěpovala, neb jen tak bude trvání našeho sboru pojištěno, když do řad přibývají budou síly mladé, tak až síly naše budou vyčerpány, by ony se ujmyly úkolu, pro který jsme tak energicky pracovaly, jame s radostí a pýchou pohlížely na řady žen, jež pochopily útel, k jakému založena byla J. Č. D., a že povinnosti vůči naší Jednotě svědomitě konáme, toho důkazem jest onen velký vzrůst v čase posledním. Nuže, sestry milé, jen svorně v před, s láskou a touhou po pokroku, ať práce naše hojně nese ovoce a slouží k dalšímu zdárnému rozkvětu našeho milého sboru "Květoslava", čís. 64 J. Č. D. Začez volám vřelě a hřímavě: "Na zdar!"

Josefina Tumová, Dorchester, Nebr. — Čtená paní pořadatelko! Předně přijmte ode mne srdečný pozdrav a zároveň přikládám \$1.50 jako předplatné na milý mí Pokrok a za 10e laskavě mi zašlete semena jako premií. Semena od Vás se nám vždy vyborně vydařila. Musím se Vám přiznat, že práce jenom se mi stýská po tom Vašem dobrém časopisu, v domácnosti naší obliběným Pokroku. Nuže, milé čtenářky, jak se stále máte po ten celý čas, co jsem mezi Vámi nebyla? Snažte Vás žádnám, byste mne laskavě opět do et. "Žensk. Hlídky" přijímaly, tak abych se s Vámi alespoň tímto způsobem mohla pohábit a ve volné chvíli potěšit. Jest tomu celý rok a půl, kdy naposledy mezi Vámi jsem byla. Milý můj synáček mne totiž tehdy předplatil ještě na jiný časopis a, jsou po celé minulé léto nenosena, vůbec mne nic netěšilo. Lonský rok byl obzvláště pro nás velice smutný, neboť panovalo tak strašné sucho, že jsme téměř žádnou kornu nesklidili, zeli též bylo málo a brambory z polovice shnily, rovněž i ovoce nebylo žádné. Těším se tedy na tento rok, že snad bude pro nás šťastnějším. Srdečně zdravím pí. A. Prokopovou z Hamill, S. D., jakož i pí. Fr. Otupalíkovou z David City, Neb., a vůbec všechny et. čtenářky a čtenáře Pokroku, ježmiž přeji hojně odběrateli!

— Čtená paní: S radostí Vás přijímáme do našeho kroužku dopisovatelek; bude nám všem veselí, když se častěji mezi námi objevíte!

Paní Josie Rozánek, Milligan, Nebr. — Čtená pí. pořadatelko "Žensk. Hlídky"! Dávno již pevným mým úmyslem bylo psáti, však jak ráda etu, tak zase nerada píši. Ovšem, kdyby to tak každá řekla, tu bychom se asi málo mezi sebou pobavily. V naší osadě se dost mezi sebou bavíme, kdežto do "Žensk. Hlídky" žádná ani krok! Často přemýšlím, kdybych takhle něco vymyslela, ale marně! Nikdy mne ne tak vhodného nenapadne. Tak si myslím, že nemáme ani dost času psáti, ježto stále musíme chodit na samé party, stříbrné svatby a jiné a jiné, a tu ovšem není divu, že se času neshledává. Byla jsem se podívati za synem, který v Omahu se navštívuje Boyles College, při kterémto příležitosti měla jsem potěšení poznati rodiny pp. Fr. Svobody, majitele rozsáhlého závodu umělecky provedenými ponůmkami a Jaroslava Svobody, jímž se skvěle pohostil a omlu, již mi prokazal, srdečně děkuje. Bylo mi velice milým omchu tak důkladně si prohlédnouti. Byla jsem tam sice již třikrát, však ještě nikdy jsem tam tak českých rodin nespátla, jako tentokrát. Připadalo mi, jako bych byla v milém našem městečku Milligan. V neděli večer sdělili jsme se divadla české varietal

společnosti a tehdy ovšem mne nenapadlo, že již ve čtvrtek budou v našem městečku tito umělci hráti. Náš "pan Pepík", ten to holt umí vždy dobře a velkoměstsky zařídí a na podobné pěkné počátky a radovánky Milligan nikdy pozadu nezůstane. — Vřek dát něco o našich úspěších do novin, aneb pochlubit se před širší veřejností v časopise, jaké pokroky zde v národním životě činíme, v tom ohledu ovšem jsme vždy pozadu. Kolikrát jsem si již myslela, kdy že se paní Františka Stechová přece alespoň s těmi kuřaty pochlubí, neboť čítá jich již na dvě stě a jsou již jako holoubata. Nyní až se naskytne nějaká party, bude tudíž po nouzi. Kam jsem to však zaběhla? Z návštěvy v Omaze, pojednou zde za kuřaty. Musím a jinou začít! Když jsem se z Omahy nalázala na zpáteční cestě, tu jsem se ještě zastavila v Lincoln, chtě tam překvapit p. a pí. Jos. Koubovou, moji švakrovou, kteří teprve před krátkým časem se tam přestěhovali a sice hlavně v zájmu vzdělání svých dětek, z nichž Fred studuje na zubního lékaře, kdežto další 3 synové tamní školy navštěvují. Vřek moje překvapení přišlo se mi nezdařilo. Adresu na mě měla jsem sice správnou, však čísto domu přece nebylo dobře. Ptám se v jednom domě, zdali rodinu toho jména znají, však oni mi řekli, že nikoliv! Co nyní, jsem si pomyslela? Konečně spatřím poštovního posílka. Poček, blásko mi hlavou, ten jistě bude vědět. A skutečně, řekl mi, že nemám dobrě čísto a odkázal mne na druhou stranu, kde v 6. domě mě přátelé bydlí. Vydam se tedy na druhou stranu a stále tamto mi na mysli, že třeba ani tam Koubovi nebydlí. Když jsem přišla k naznačenému domu, zaklepám a ježto byly dvě dveře pootevřené, hned jsem milou moji švakrovou spatřila — právě prala, a tak skončilo moje překvapení. Žáhy cítila jsem se jako doma! Nuže, drabá moje švakrová, na poselství mezi Vámi jsem byla. Milý můj synáček mne totiž tehdy předplatil ještě na jiný časopis a, jsou po celé minulé léto nenosena, vůbec mne nic netěšilo. Lonský rok byl obzvláště pro nás velice smutný, neboť panovalo tak strašné sucho, že jsme téměř žádnou kornu nesklidili, zeli též bylo málo a brambory z polovice shnily, rovněž i ovoce nebylo žádné. Těším se tedy na tento rok, že snad bude pro nás šťastnějším. Srdečně zdravím pí. A. Prokopovou z Hamill, S. D., jakož i pí. Fr. Otupalíkovou z David City, Neb., a vůbec všechny et. čtenářky a čtenáře Pokroku, ježmiž přeji hojně odběrateli!

— Čtená paní! Písete, že pro samé radovánky žádná si ani na čtenářky "Žensk. Hlídky" nevzpomenete! Díky Vám, že alespoň Vy nejste tak sebecká a, když se máte dobře, že dopřete alespoň nám tu radost a přijďte sama do našeho kroužku dopisovatelek. Jenom jest mně líto, že jsem neměla tu čest osobně Vás seznáti. Podruhé, až zavítáte do Omahy, bude i mne Vaše návštěva těšiti. Prozatím můžeme nás navštíviti v "Žensk. Hlídkě", na co se bude těšiti — Poř.

Paní Fr. Hnědřichová, Telčice, Čechy. — Nebudeme přemáhli! — Něco ze staré vlády lze vypravování mého dědečka. — Je zajisté dosti krajánů, zijejích ve Spoj. Státech, kteří přijeli z Čech, z kraje pražského a kterým jsou známé rozsáhlé lesy klivoklátské, neboť právě příběh, o kterém se chce zde rozepsati, se stal v lesích klivoklátských a blízkém jejich okolí. — A možná, že ještě někteří z laskavých čtenářů a čtenářek Pokroku, kteří přijeli sem z obce Třtice, budou se na epizodu tu zajisté pannaovat — totiž ti starší přistěhovalci. — Bylo to v letech sedmdesátých minulého století. Za jednoho polzámného vychravého dne jel můj dědeček se strýcem Františkem, tehdy ještě vrcholově, do lesů klivoklátských pro dříví pro své osobní potřebu. Bylo to v době, kdy se tenkrát říkali, sáhoví. V tu dobu bylo ještě divů patlivých v lesích klivoklátských nadbytek. Děve se sklácelo, počesalo a složilo do sáhu, usazovalo se nikam do obřad, a lesní úřady byly rády, když mohly dříví takové odprodat a za onu poměrně daleko ušli

než v době nynější. Když přijel dědeček do obory, vyhlédl si sáh, který se mu líbil, pak zavola a tu obyčejně třeba jen nádenník přišel, neboť tehdy pracovalo více lidí v zimě v létě v lesích těch a nádenníci starší měli také v moci dříví vydat peníze za ně přijímat a pak na patřičné místo odvézti. Tak se stalo i tentokrát. Dědeček se strýcem dříví sáhově naložil a, jelikož pod sáhem po celé děve ležela tyč, sebrali také tuto, když patřila ku dříví koupenému, hodili ji na vůz a odjeli. Z nenadání však přispěchal proti nim mladík, novopеченý lesnický adjunkt, a velkým rámcem a proklínáním obobil se na dědečka a strýce, kde prý vzali tyč, již mají na voze na dříví naloženou. Dědeček, ač jinak hodný a rozšafný český sedlák a, ač rozmrzen na neslýchané špatné čestě, přece však pod svou důstojnost považoval hádati se s nezkušeným mladíkem. Odbyl to k tomu zkrátka, že tyč ležela pod sáhem dříví, jež si koupil, shodil tuto s vozu a poslal strýce, by tyč odnesl v místa, kde pod sáhem ležela. Adjunkt odešel, se strýcem trochu se ještě pohádali a strýce hodil tyč do místa, kde původně ležela. Adjunkt oehladi ve své zafivosti, odešel a strýce šel pak za povozem, s kterým dědeček odjížděl. Tím zdála se vše vyřízena, a žádný se nenadál, že vezme po čase docela jiný obrat. Což se také za pár týdnů stalo. A nyní musím laskavě čtenáře a čtenářky odbořit s mým vypravováním, bych uvedla celý příběh v souvislost. V tomtož roce byl můj druhý strýce Komerský učitelem v obci Třtice, totiž v rodišti mého dědečka a tamtéž se i stravoval, měl dědečkovo deuru. V blízkosti té hodiny vzdáleném městečku Měsíci byl též mladý učitel ženat a jelikož byli se strýcem mým bývalí spolužáci a kamarádi, docházel k sobě začasť na návštěvu. V městečku Měsíci bylo psáti a tu strýček jako obyčejně přišel na posvěcení k panu učiteli Špalkovi. Na večer, když se strýček loučil, tu ještě paní učitelová Špalková jej zvala, aby přišel druhý den na "zlatou hodinku". Než osud chtěl tomu jinak. Druhý den brzy z rána přišel posel ke strýci Komerskému se vzkazem, že paní učitelová Špalková je mrtva. Narodil se jim chlapeček a maminka se rozloučila se světem, zanechavši v tomto slzavém údolí malého sirotka Františka. V té době právě asi čtyři týdny dříve narodil se strýci Komerskému též hošík a jelikož malý František Špalek neměl žádnou maminku, žádal pan učitel Špalek strýce, jestli by se chtěla tetička Komersová ujmout malého sirotka. Což strýce i tetička se ochotou učinili a tak měla tetička dva kojence k hlídání. Klíčiči rostli a měli se k světu a oba byli blondáčekové — jako dvojčata. — Začátkem prosince bývá v rodišti mého dědečka, jakož i mého otce i moji náličnosti v obci Třtice slavná pouť. Ačkoliv počíná v tento čas již doba předvánoční a při tom bývá někdy již dosti tuhá zima, sešlo se na pouť přibližně a známí z dalekého okolí, jednak k vůli přátelům nebo na služby Boží, které na ten den bývaly slavné. K mému dědečkovi poněvadž byl v téže obci rolník a měl mnoho příbuzných i známých, též sešlo se dosti přátel na ten den. A právě v tu dobu, kdy byl malý František u dědečka resp. u strýce Komerského vychován, a pouť přišel sirotka navštívit strýce, který malého synavce ještě neviděl. — Byl to slušný mladík v žerném bezvadném obleku a, přijda do obydli mého dědečka, ptal se, nemá-li pan učitel Špalek v tomto státku hošíka na vychování. — Dědeček byl přitomen v přijímání uskoji, který sloužil zároveň za dědečku i hošíka a tenkrát, jakož i snad doposud se jmenuje velká sednice po staročeskou. Ostatní český personál byl zaměstnán v kuchyni a připravování pouťového občeda. — Dědeček sdělil mladíkovi, že skutečně synavce jeho v tomto domě se nachází, a vedl ho ku kočáře, kde malý František usmívaně se pochlíval. Než současně upamatoval se dědeček i onen mladík, že před

časem se asi někde sešli a s mrzutostí se rozešli, ač dědeček nemohl se hned upamatovat, kde to bylo. Za to mladík nahlul se ku kočáru svého malého opuštěného synovce, líbal jej a při tom tak usedavě plakal, že dědečkovi jej bylo líto. — Této trapné situaci učinil však konec příchod mého strýce a učitele Komerské, který přivedl s sebou z kostela p. učitele Špalka, totiž otce sirotka a zároveň přišel také strýce František, tentýž, který s dědečkem byl v podzimu pro nešťastné dříví. Na to pak pan učitel Špalek představením svého bratra jako lesního adjunkta ve službách knížecí Fuenstenberga. Mladík onen, když pak se utišil, nechtěl se dát nikým přemluvit, by u dědečka zůstal přes oběd, neboť seznal, jak se vůči němu krutě choval a nechtěl pohostinství jeho přijmouti. Věděl asi, že dědeček dosud na to nezapomněl. Za to však hleděl, aby napravil svoji mladickou horkokrevnost. Pak kdykoliv dědeček nebo strýček přijeli do lesa pro dříví a adjunkt Špalek byl na blízku, neb když slyšel, že dědeček v lese je, ihned přispěchal k němu, vzal jej pod pažďí a odváděl si ho do svého bytu (bydlel u inspektora) a tam jemu vždy vše, co nejlepšého měl, předkládal a snažil občerstvit. Takto hleděl vřelky odměnit svoje přehlazení. Konečně musím se ještě zmíniti o obou soukrojencích. Malého Františka, sirotka, odvezla si po půl roce jeho babička do Měsíce, kdež žila jako pensistka po lesním. Hošíček však za 6 týdnů po příchodu k babičce odešel za svojí maminkou tam, odkud není návratu. Druhý pak soukrojenc, totiž můj bratranec, Boleslav Komerský, je učitelem na Slánsku ve Zlončích.

Teta Vitámvasová, Omaha, Nebraska. — Milé družky! Co jsem vřek sľbila, to tedy splním. Napřed však všechny přijmte můj dík za vzpomínku — o Tetě — a sľibuji Vám, že pokud tu Tetu pí. pořadatelka z listu nevymaže, že se jí jinak nezbaví, neboť takovou výminkářku žádný nechce. Tak tedy: Předně díky našim děvčatům od "Klubu Komenského", sľečnám Aněze Komerské a Marii Vítkové za pomůcku, kterou mně s ochotou poskytl a též naší Zdence, která byla tak hodná a uklidila mně celý byt, než jsem z pohřbu přjela, jakož i mým sousedkám u zvláště babičce Pěchotové, že mně muže opatrovaly, aby totiž neměl hlad. Vřek mně také muž řekl, že se měl lépe, jako když já jsem doma. Že jsme se měly v Linwood dobře, netřeba ani povídat, neb z čeho jsme s paní Bartošovou měly největší strach, bylo, že nastydne. Jsme tak rozmazlené, že, když nemusíme ven nejdem. A právě taková zima a k tomu pí. B. bolela hlavou, ještě stěšit, že jsem byla s ní, neboť jsem ji musela mazat a i jinak doktora dělat. Pan Anton Šavlik nám učinil výhodnou nabídku, že prý můžeme jeti s nimi v automobilu, což jsme ovšem rády přijaly, začez jim mnohokrát děkujeme. Až přijedete do Omahy, však my Vás také svezeme. Pak nás holely žaludky a tu pí. B. povídá: Půjdem k Frank Blatnému, oni jistě mají ještě polívky. Ovšem, že jsem svolila a přišly jsme právě v nejlepší čas. Snědly jsme po dvou talířkách dobré silné polívky a bylo po bolesti. Odtud jsme šly k manželům Krejčovým a po malém pobytu u nich šly jsme zase k tetě a strýci Rehákovým. Když jsme si toho hodně pováděly, tedy jsme opět šly. Na cestu jsme dostaly kašálá lahev vína pro naše Františky. Pak jsme šly k Mladířovym, tam ale nebyl žádný domá a to bylo našim štěstím. Odtud k Menšíkovým, kde právě pracovali. My jsme sřevu nechtěly, ale pak jsme se přece nějak rozjedly. Já jsem mezi tím telefonem zavolala v David City pí. Blatnou, kde právě byla sešla se "Klubu Českých Žen". Chvilku jsem si sklepla a pak šla jst. Vřek již bylo půl šesté a my šly vychovány šas na nádraží, neboť jsme chtěly jeti do Bruno, Nebr. Poděkujeme jme tedy, přičemž v kvapku zapomenla jsem to hošku, který se asi nechtělo od té

smetánky. Tak konečně jedeme do Bruno. Tam již všichni věděli, že přijedem a také nás podle toho čekali. První "pusa" byla pí. Anně Proskovcové, pak mě vzal za ruku náš malý synovec Fr. Svoboda a "Haloo, knoflíček", mne vítal, co zatím pí. B. byla v rukou svých přátel a také byla již ta tam, neboť jsem ji neviděla až druhý den, kdy jsme zase spolu děly návštěvy a sice u starých rodičů Křížových, pak u švalkra Svobody, u p. Voltmanů, u pí. Tety Tomkové. Na to jsme se rozešly, pí. Bartošová navštívila nemocnou přítelkyni, kdežto já jsem šla k Zemanovým na oběd, po němž mně bylo zase lépe. Díky! Pak jsme šly za kmotrou pí. V. Proskovcovou do lesa a k Hájkovým do "Centrály". A již tu byl večer. Čhtěla jsem jít brzy spát, neboť jsem podobným maršm již odvykla. Vřek po večeri jsme se pustili do politiky, při čemž pan otec se divil, jaká prý se do mne stala sufražetka, neboť jsem jim vysvětlila, co je "puš" a ten, kdo nemá, nikam se nedostane — marné jeho študie. Sli jsme spát, bylo půl noci. V sobotu jsme jely do mň. Moje teta Tomková poslala zase něco Frankovi. V Linwood, kde jsme se opět sjely s pí. Bartošovou, jich bylo hodně na nádraží. Pí. Ant. Blatná mně sdělila také něco se slovy: "Tobhe dej Frankovi! Toť, povídám — ať mu to dáš!" Poděkujem a již jedeme. Pro Boha, holka, povídám pí. B., vždyť jedeme jako z pouťi. Jsme samý koš a samý uzel. A věru jsme zabraly každá celé sedadlo. Hněře to bude ve Fremont, kde bývá ve vlaku mnoho lidí, praví pí. B., ale — nebylo. Vřek jaká náhoda, jela s námi jedna česká paní z Dwight, Nebr., od níž, po seznámení se, jsme zvěděli, že jest paní Maixnerová starší. Pak jsme se domluvily, že jsme snad také trochu přátelé, podle Šťavových a Blatných. No, a já se také přilepím, vždyť jsem atejně jako ten zapadlý vlastence, na kterého nikdo nevzpomene. Tak jsme se bavily, až pí. B. opět rozbolel žaludek, při čemž praví: "Dej to sem, co ti dala teta Tomková, v tom pytlíku! O tom ničeho neřekla, že by to bylo Frankovo!" A nežli jsme to snědly, byly jsme v Omaze. Jaro Bartošová se nás bála, neb jsme lezly s vlaku, jako z Florence z hub. Konečně jsme se rozešly, každá jinam. Starý mně přišel naproti, ale nechtěl se mnou jít, že prý se táhnu jako ten Myslibořický Havelka, co s tím pytlkem na ty věchy chodil. A nešel se mnou, ale "neš"! Poček, tobě já povím, až jen přijdem domů, se mnou nejít! A takle jsem mu pověděla. Počala jsem vyťahovat z koše. Na, tohle ti posílá teta Tomková a tohle pí. B. Proskovcová a to, co ti posílá baby Reháckovo, zapomenla Bartošová na nádraží. Tuhle to v pytlíku jest od pí. Fr. Blatné. Nuže, tak, ty jsi takový hodný?! To jsou samé hubičky, pak nemám na té žárilit? A spustila jsem na celé kolo. A vite, co mně na to řekl? "I jdi, ty staré strašidlo, komu ty bys se líbila!?" Tak, toť pěkná poklona. — Tak vám, milí přátelé, v Linwood a Bruno, všem pěkně děkujeme za pohostinství nás a zvláště za svatou trpělivost se mnou, neboť jsem stála ta, jakou jsem vždy bývala, a již asi také s tou mojí povahou půjdu do hrobu. Potom těm, kteří mě znají a mě přezíjí, nezdube po mně ničeho jiného, než někdy ta vzpomínka na — Tetu.

Sladké knedlíky z vajec.
Roztluč devět nebo deset vajec v míse, rozpusť čtvrt lžby másla, přilij je k vejci, zamiechaj do toho tolik zemlových drobečků, co jich potřebí jest na trochu řídké těsto a osol je náležitě. Potom rozpal másla, vykrájejí bíleč z toho těsta knedlíky, klad je do másla a smaž je, až jsou světožluté barvy. Pak je vyndež do širokého rendlíku, nalyj na ně vína, osol je náležitě cukrem a uveč je v tom tolika varem přejít.

Při svých objednávkách poděkujte laskavě, že jste ochli onu oznámku v našem listě.